

vis Trang til at lade Solen straaale over det tidligere Ministeriums Gerninger. Der har været adskillige Perioder i denne Vinters Rigsdagsarbejde, hvor det har kunnet synes smaaat nok med Forstaaelsen mellem de tidligere saa stærkt samarbejdende Partier, og jeg forstaaer, at det ærede Medlem føler Trang til nu, da vi staaer ved Afslutningen af denne Rigsdagssamling, at lade Sollyset straaale over den tidligere Regerings gode Gerninger og paa den Maade skabe Mulighed for fremtidigt Samarbejde mellem Venstrepartiet og det konservative Folkeparti. Jeg tror heller ikke, der er nogen Grund til at bryde dette Samarbejde. Det har sikkert en god Fremtid for sig og vil vise sig at være lige saa frugtbringende, som de 4 Aar, hvor dette Samarbejde bar Venstreministeriet frem, var for det danske Samfund.

Dernæst sagde det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at vi ikke havde foreslaaet store Forandringer i Skattelovene. Ja, det er det samme, som det ærede Medlem havde fremme forleden Dag, da vi behandlede det Forslag til en direkte Skattelov, som jeg forelagde; han ligesom bebrejdede os, at vi ikke havde forelagt tilstrækkelig revolutionære Skattelovforslag. Hvis nu de Skattelovforslag, som vi fremsatte, var saa lidt revolutionære, saa forstaaer jeg ikke, hvorfor man havde saa meget at indvende imod dem. De blev jo, kan jeg godt sige, i det allervæsentligste blankt afvist, dels af det ærede Medlem Hr. Korsgaard paa det konservative Folkepartis Vegne, dels af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard paa Venstres Vegne. Det vil altsaa sige, selv om disse Lovforslag ikke var saa skarpt udarbejdede, som man havde ventet fra den Side, maatte man modsætte sig, at vi overhovedet forsøgte at gaa et Skridt videre paa den direkte Beskatnings Vej. Man standsede disse Lovforslag med den absolutte Bemærkning, at man ikke vilde være med til at gennemføre dem, og det betyder jo, saaledes som Magtforholdene ligger i den danske Rigsdag i Øjeblikket, at selv om de kunde gennemføres i Folketinget, vilde de ikke kunne gennemføres i Landstinget, hvor de to Partier jo har Magten. Med andre Ord, man udtalte et Veto mod disse Skattelovforslag, allerede inden de naaede at komme til Behandling. Og det viser jo tydeligt, hvilken Forskel der er i det Syn, vi anlægger paa Udviklingen med Hensyn til Beskatning, og det Syn, der anlægges af Venstre og det konservative Folkeparti. Ogsaa om disse Spørgsmaal vil der jo senere blive Lejlighed til at tale, ogsaa disse Spørgsmaal vil senere blive bearbejdet i den danske

Rigsdag, og jeg føler mig overbevist om, at hver Gang man fra disse Partiers Side vil modsætte sig et Skridt i Retning af en direkte Beskatning, der kan afløse den indirekte Beskatning, vil der være mindre Mulighed for disse to Partier for at vinde frem i den brede Befolkning i vort Land, hvis Skattepolitik altid har været, at det var de velhavende, som bedst havde Evne til at betale, der skulde betale Skat, ikke den fattige Del af Befolkningen. Det skal ikke lykkes ved saadanne omgaaende Bevægelser som den, der blev foretaget af det ærede Medlem Hr. Korsgaard ved at bebrejde os, at vi ikke havde fremsat tilstrækkelig revolutionerende Skattelovforslag, at skjule den Kendsgerning, at det er os, der ønsker at fremme de direkte Skatters Politik i Danmark, og at det er det konservative Folkeparti og Venstre, der i stedse stigende Grad ønsker at fremme den indirekte Beskatnings Linie.

Og i denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at sige, at dette viste sig ogsaa, da Valutaloven skulde vedtages. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard betragtede det som et Nederlag for Regeringen, at Valutaloven blev vedtaget. Ja, det ærede Medlem maatte ønske, at han i sin Minister-tid havde lidt adskillige af den Slags Nederlag. Det var jo netop, fordi det ærede Medlem ikke forstod at skabe Mulighederne for saadanne Nederlag, at Valget gik saa uheldigt for hans Parti. Det ærede Medlem forsøgte i sidste Øjeblik at lappe en Valutaplan sammen, men det var jo umuligt for det ærede Medlem at gennemføre noget som helst i den danske Rigsdag. Det lykkedes Socialdemokratiet, med Bistand af Venstrepartiet, at gennemføre den Valutaordning, som — deri vil jeg give det ærede Medlem Hr. Rode fuldt og helt Ret — svarede netop til de økonomiske Forhold paa det Tidspunkt. Det er jo muligt, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mener, at en Valutasituation er noget, som der findes en eller anden Patentmiksstur til, som gælder til alle Tider. Nej, det er der ikke. I 1920 og 1921 var der visse Ting, som vilde have været overordentlig gavnlige for Valutasituationen, og det var der ogsaa i de Aar, der fulgte efter, men paa det Tidspunkt, da Valutaordningen kom, var Forholdene i nogen Grad forandrede, og navnlig var de forandrede saaledes, at der ikke paa det Tidspunkt kunde opstilles et Krav om Importregulering, da vi saa, at Importoverskuddet gik ned Maaned for Maaned. Det ved alle og enhver, at i en saadan Periode kan man naturligvis ikke gennem-